Egyszerűbb ügyintézés a tanácsoknál

Ésszerűbben elosztott hatáskörök — További tennivalók

A Minisztertanács tanácsszervek osztálya megvizsgálta, mi lett a sorsa azoknak a javaslatoknak, amelyeket egy évvel ezelőtt a megyei tanácsok végrehajtó bizottságai a hatáskörök szétosztására, az ügyintézés egyszerűsítésére kidolgoztak. A vizsgálat megállapította, hogy

az érdekelt tárcák 329 javaslatot fogadtak el,

ezeknek körülbelül a fele nyolc hónap alatt jogszabályi úton már rendeződött. Ennek eredményeként számos hatáskört adtak át alsóbb szintű szerveknek. Százhetven javaslat nem volt megvalósítható, ezekről az érintett megyei vagy megyei jogú tanácsok részletesen indoklást kaptak.

A nagyközségek — az egyébként is községi feladatkörbe tartozó tennivalóik mellett — mintegy 110 új, jelentős hatósági ügy eldöntésére kaptak hatáskört. A decentralizáció eredménye az is, hogy a múlt év végétől

építési ügyekben a községek 11 százalékában döntenek első fokon,

munkaügyi kérdésekben 13 százalék, kereskedelmi, illetve ipari ügyekben nagyjából egyötöd ez az arány. A jelzett változások kedvező hatása a többi között abban nyilvánul meg, hogy a lakosság egyre több ügyes-bajos dolgát a saját lakóhelyén intézheti el.

Az ügyintéző munka színvonalát mutatják a legutóbb készített államigazgatási statisztika adatai is. Eszerint

a tanácsi szervek évente mintegy 14 millió üggyel foglalkoznak írásban,

ebből körülbelül másfél millió esetben hoznak jogot vagy kötelezettséget megállapító határozatot. Döntéseikkel az érintett lakosok általában egyetértenek, amit jól szemléltet egyetlen adat: a fellebbezések aránya mindössze 4,1 százalék.

A tanácsi szerveket egyébként évente körülbelül húszmillió állampolgár keresi fel ügyes-bajos dolgával. A tapasztalatok szerint többségük elégedett a tanácsok tevékenységével. Az eredmények mellett azonban

a vizsgálat rámutatott néhány nem kívánatos jelenségre is.

Ilyen például az esetenként tapasztalható sablonos ügyintézés. Továbbá sok hiba forrása a tényállás nem elég részletes és pontos feltárása, a határidők túllépése stb. Ezért az illetékesek változatlanul nagy figyelemmel kísérik az ügyfelekkel való bánásmódot, s igyekeznek tovább javítani a munkát.

Pártnap a Vásárhelyi Állami Gazdaságban

Tegnap, szerda délután 3 órakor nyilvános pártnapot tartottak a Vásárhelyi Állami Gazdaság központjában. *Rózsa* István, a megyei pártbizottság titkára számolt be a gazdaság dolgozóinak az időszerű külés belpolitikai eseményekről.

A pártnapon részt vett *Török* József, a vásárhelyi városi pártbizottság első titkára is. A pártnapot megelőzően Rózsa István és Török József *beszélgetett* a gazdaság vezetőivel, valamint párt- és tömegszervezeteinek képviselőivel, a gazdaság előtt álló legfontosabb feladatokról.

Munkából élünk

Az emberek az életszínvonalról is vitatkoznak. Az általános elismerés mellett bizony legtöbbször a kívánságok kerülnek a téma központjába: kereshetnénk többet, hogy bővebben jusson lakásra, külföldi utazásra, cipőre ruhára — és autóra.

Nincs ebben semmi különös, hiszen mindenki a szebb, teljesebb életre törekszik. A megannyi felsorakoztatott elképzelés, a hozzákívánt anyagi feltétel azt bizonyítja, hogy igényeink meglehetősen gyorsan nőnek. Ami tegnap még igazi esemény volt a családokban — az új rádió, tévé, külföldi társasutazás —, mostanában egyre természetesebb. És ebben sincs semmi kivetnivaló, hiszen szocialista társadalmi rendszerünk egyik legalapvetőbb célja a szükségletek minél teljesebb kielégítése. Aki a reális lehetőségeket számbavéve szeretne többet, nem követelőző — ám mégis észrevételre késztet valami. Újabban mintha kizárólag csak igényeink, „nagy elvárásaink" lennének az állammal, „felsőbb" szervekkel, a vállalattal, a hivatallal, a közszolgáltatásokkal stb.-vel szemben. Hány és hány vitát idézhetek, amelyeken takarosan csokorba kötött panaszokat, interpellációkat hallottam —, s amelynek végén azért rádöbbentünk: kívánságaink előfeltételeit — nyugdíjasnak a nyugdíjat, tanulónak az iskolapénzt; a lakásra, autóra, üdülésre, az enni- és innivalót — saját magunknak kell előteremtenünk. Közhelynek tűnő ami ilyenkor különös hangsúlyt kap: a kívánságleveleket magunknak kell címeznünk. Mert csak azt költhetjük el, amink van, s annyit, amennyit munkánkkal magunknak megteremtünk.

S a másik oldal? Furcsábbnál furcsább példák sorakoznak. Hallottam olyan vállalatról, ahol a bérszínvonal biztosítása érdekében 30—40 szakképzetlen embert vettek fel, s küldözgettek egyik telephelyről a másikra. Állandóan csak utaztak, ez volt a dolguk. Másutt a hivatalnoki gárdát dagasztották meg kis pénzű emberekkel, hogy lent, az üzemben magasabb bért fizethessenek... Finoman szólva érdekes helyzet alakult ki: a vállalati érdeket érvényesítették az alapvető gazdasági érdekekkel szemben. Elfeledkeztek arról a törvényről, amely mindenkire, minden üzemre, gyárra egyformán érvényes: egy ország gazdaságát, életszínvonalát, jólétét elsősorban az határozza meg, hogy egy-egy dolgozója az anyagi javak mekkora tömegét képes előállítani. Lehet, hogy a belső nyereségképzés szempontjából és az átlagbérszínvonal érdekében célravezető intézkedés a létszámbővítés, a termelékenységet azonban alaposan rontja. Hiszen mindig több ember bábáskodik a változatlan feladatnál. Eszembe jut a mostanában nagy népszerűségnek örvendő hasonlítgatás. Magunkat gyakran mérjük a sokkal fejlettebb ipari országokhoz és nosztalgikus hangsúllyal emlegetjük, hogy ott egy munkás, mérnök mennyivel keres többet, vagy mennyivel több autó jár az utakon, menynyivel jobbak a szolgáltatások. Csupán arról feledkezünk meg, hogy ezeknek az országoknak a gazdasága éppen kétszer- vagy háromszorta termelékenyebb a miénknél! Arról, hogy az utóbbi 15—20 esztendőben mind népgazdaságunk, mind ipari termelékenységünk növekedésének az üteme elmaradt a többi szocialista országétól, s több gyorsan fejlődő tőkés országétól is. Új mechanizmusunk életrehívói különös figyelmet fordítottak erre, és egyik legfontosabb célkitűzésnek jelölték meg a termelékenyebb munkát. Érdemes emlékezni Nyers Rezső 1968 decemberében, az országgyűlésen elhangzott beszédére. „Egyáltalán nem szégyen a szocializmusra, ha némely, korábban szervezett gazdasági tevékenység idővel korszerűtlenné válik. Ez világjelenség. Az lenne szégyen, ha szemet hunynánk efelett és tartós menedéket nyújtanánk a műszaki elmaradottságnak és gazdaságtalanságnak. A műszaki emberektől, a munkásoktól azt kérjük, hogy ne ragaszkodjanak a megszüntetést érdemlő tevékenységekhez, inkább segítsék az ilyen vállalat munkájának felcserélését más, hasznos munkával."

Ez a mondanivaló tavalyelőtt hangzott el, de 1970 elején talán ugyanennyire időszerű. Hogy miért? Mert az új gazdasági mechanizmus döntő többségében kedvező hatása, eredménye mellett az olyannyira fontos termelékenység nem emelkedett a kívánt mértékben 1969-ben sem. Sőt, nem egy helyen — különösen a vidéki vállalatoknál, így Szegeden is — csökkent; nőtt a kapun belüli munkanélküliség.

Ma már az okok eléggé ismertek. Túlzott méretűvé vált a munkaerő-vándorlás, jó néhány vállalatnál szűklátókörűen gazdálkodtak a létszámmal, nem volt megfelelő a műszaki és a gyártmányfejlesztés, romlott a munkafegyelem. Egy biztos: ilyen ballaszttal nem dolgozhatunk 1970-ben, s nem kezdhetjük így újabb ötéves tervünket. Gazdaságunknak szilárd egyensúlyra, egyszersmind gyors növekedésre van szüksége, ami főként termelékenységgel érhető el. A közgazdászok jól tudják, hogy ennek két módja van: vagy kevesebb emberrel kell megoldanunk a feladatokat, vagy a meglevő kollektívákkal az eddigieknél igényesebbet, jobbat, nagyobbat kell elvégezni.

Mindjárt el kell mondanunk: legfontosabb szocialista vívmányunkról, a teljes foglalkoztatottságról nem mondunk le, legalapvetőbb érdekünk fűződik ahhoz, hogy minden munkaképes ember dolgozzon. A lehetőségek közül számunkra az jelenti a járható utat, ha gazdaságunk értékesebb, nagyobb feladatokra vállalkozik. Tehát ismét a mindenáron való túltermelés? Szó sincs erről. Az új mechanizmus törvényei szerint kell többet termelni, a külső, belső piacok igényeihez való rugalmasabb alkalmazkodással versenyképesebb, jobb minőségű termékeket készíteni.

Tavalyelőtt ismerkedtünk a mechanizmussal, s megoldásokat kerestünk. 1969-ben a legfőbb követelményeket sikeresen teljesítettük, találtunk megoldást. Az idén újabb eszközöket kaptak a vállalatok, a gazdasági élet. Új rendelkezések születtek a létszám-gazdálkodásról, a bérgazdálkodásról. A gyári kollektívákat, az egész magyar munkásgárdát felszabadulásunk 25. évfordulója serkenti nagyobb erőfeszítésekre. És nem lebecsülendő az a tény, hogy az iparágak, a vállalatok, üzemek az eddiginél még nagyobb önállóságot kaptak. Azaz minden rajtunk múlik, a gépmunkástól az igazgatóig. Nem kevesebb, mint az, hogy munkánkkal milyen eljövendő életet, milyen életszínvonalat teremtünk magunknak. Mert a munkánkból élünk.

Matkó István

Jövőre jobb lesz

Az ÁFOR a szegedi tüzelőolaj-ellátásról

Miután lapunk a közelmúltban többször is kénytelen volt foglalkozni a város rossz fűtőolaj-ellátásával, az Ásványolajforgalmi Vállalat ismételten megvizsgálta, miként lehet megjavítani. Az intézkedésekről, tervekről az ÁFOR igazgatója, Ternyák Benő — sajtószolgálatuk révén — a következő tájékoztatást adta olvasóinknak:

Az olajtüzelés előnyei kétségtelenül vonzóak és ez a magyarázata, hogy az elmúlt hét év alatt az ÁFOR-nál megtízszereződött a háztartási tüzelőolaj forgalma. Ma már a háztartások több mint 12 százaléka fűt folyékony tüzelőanyaggal. Ennek a jelentős fogyasztói tábornak a zavartalan ellátása új gondokat jelentett az Ásványolajforgalmi Vállalatnak. Kizárólag saját kereskedelmi hálózata — ami egyébként is túlzsúfolt — képtelen lenne kielégíteni a több mint félmillió olajkályha-tulajdonos naponta jelentkező igényét.

Az üzemanyagtöltő állomások műszaki korszerűsítése, bővítése mellett ezért kötött az ÁFOR viszonteladói szerződést a háztartási tüzelőolaj kiszolgálására. Országszerte több mint 1100 ÁFÉSZ, TÜZÉP, TÜKER és egyéb üzlet vállalta az olaj kiszolgálását és ezzel igen sok helyen megoldódott az olajkályhák ellátása.

Szeged talán az egyetlen város, ahol az olajkályha-tulajdonosok kiszolgálását nem sikerült a tüzelési szezonra maradéktalanul megoldani. A város rohamosan növekvő gépjármű-állománya és az átmenő autóforgalom egyébként is leterheli a helyi benzinkút-hálózatot. Télen a háztartási tüzelőolaj kiszolgálása ezt még tetézi. Egy év alatt Szegeden az olajkályhák száma megsokszorozódott, ami a háztartási tüzelőolaj-eladás forgalmának tízszeres növekedését eredményezte. Az ősszel olajkiszolgálásra beállított két Lenin körúti és egy Dorozsmai úti kút fantasztikus forgalmat bonyolít le: már októberben 547 ezer liter olajat adtak el, ami novemberben 595 ezer literre növekedett. A karácsony előtti nagy hidegek azután ezt a forgalmat is megtetézték, több mint 1 millió literre.

A kisméretű föld alatti tartályok gyakran naponta háromszor is kiürülnek, és az utánpótlás a rossz útviszonyok miatt nemegyszer órákat késett. Az ellátási zavarok orvoslására az ÁFOR elrendelte, hogy egy tankautó a kisteleki és a szőregi ÁFOR-kirendeltségről kizárólag Szeged háztartási tüzelőolajának utánpótlásáról gondoskodjék, és ingajáratban, folyamatosan szállítsa az olajat a szegedi kutakba. A városi tanács hozzájárulásával múlt év december 23-án a Brüsszeli körúton levő töltőállomás 25 köbméteres, szuperbenzines tartályát is kiürítették és beállították háztartási tüzelőolaj-ellátásra, a hozzá tartozó két kimérőoszloppal együtt. Egyidejűleg intézkedtek, hogy a házhoz szállítással foglalkozó helyi AKÖV és az Univerzál Ktsz kocsijai ezentúl itt vegyék fel a háztartási tüzelőolaj-szállítmányokat és ne az amúgy is túlterhelt kis kutaknál.

Természetesen az olajkályhák ellátásán segített volna néhány helyi viszonteladó Szegeden is. Sajnos az ÁFOR ilyen irányú kezdeményezését tavaly rendre elutasították a megkeresettek, részben a konkurrenciára (!) hivatkozva, részben kényelmi okokból. Most a Délmagyarország január 7-i cikke nyomán végre kimozdultak a helyi illetékesek e merev álláspontról. A városi tanács vb kereskedelmi osztálya felkérte a szegedi ÁFÉSZ, MÉK és TÜZÉP vezetőit, hogy lehetőségeikhez képest sürgősen teremtsék meg a háztartási tüzelőolaj-eladás lehetőségét. A mihályteleki Új Élet Tsz máris felajánlotta, hogy egyik 24 köbméteres föld alatti tárolótartályában megkezdi az olaj tárolását, és a hozzá tartozó kimérőszerkezeten keresztül a környékbeli olajkályhák ellátását. Az ÁFOR a viszonteladói szerződést meg is kötötte a szövetkezettel és így rövidesen itt is megkezdődik a kiszolgálás.

A helyi TÜZÉP szintén hajlandó lenne megkezdeni a háztartási tüzelőolaj-árusítást, de attól tartanak, hogy beruházásuk gazdaságtalanná válik a fűtési szezon végén. Furcsa ez a szemlélet, hiszen jó kereskedelmi érzékkel könnyű megoldást találni! Ismeretes, hogy a termelőszövetkezetek a tavaszi és nyári munkák idején igyekeznek saját üzemanyagkészleteket gyűjteni. Sőt! Ez irányban még egy érvényben levő miniszteri rendelet is ösztönzi a szövetkezetek vezetőit. A TÜZÉP a háztartási tüzelőolajos tartályát tavasztól őszig bérbe adhatja valamelyik közeli tsz-nek gázolajtárolás céljára és ezzel beruházása egész évben gazdaságosan funkcionál.

Végül biztató javulást ígér Szegeden a most kiépülő, háztartási tüzelőolajat árusító magánbizományosi hálózat is. Móravárosban és Újszegeden az első két ilyen eladóhelyet máris szervezik. Az Ásványolajforgalmi Vállalat a helyi közigazgatási szervekkel közösen arra törekszik, hogy a fűtési idényből még hátralevő három hónapra javítson a város háztartási tüzelőolaj-ellátásán, a következő szezonra pedig Szegeden is kiépítse — a többi városhoz hasonlóan — az igényeknek megfelelő eladói hálózatot.

Karakül juhok

A Szövetkezetek Csongrád megyei Értékesítő Központja értékes és hazánkban ritka prémjuhot igyekszik meghonosítani, illetve elszaporítani. Sövényházán, az Árpád vezér Termelőszövetkezettel közös vállalkozásban karakül fajtát tenyésztenek. A karakül bárányból készül a drága perzsa szőrme, illetve a juhok gyapjújából az eredeti perzsaszőnyeg.

Képeinken a nyáj, illetve két kis göndör szőrű perzsabárány látható.

Hazánkban a román belkereskedelmi miniszter

Nicolae Bozdognak, a Román Szocialista Köztársaság belkereskedelmi miniszterének vezetésével szerdán kereskedelmi küldöttség érkezett hazánkba. A vendégeket a Nyugati pályaudvaron Szurdi István belkereskedelmi miniszter és munkatársai fogadták.

A két miniszter az 1970. évi magyar—román belkereskedelmi választékcseréről, a belkereskedelmi tudományos-műszaki együttműködésről tárgyal, s megnyitja a Divatcsarnok Lotz termében rendezett román iparcikk-kiállítást.